פניף נמי הכי. דבשנות נבוכדנאצר ומיול מרודך נבלעה שנה: **עוד שנה אחת נבנו.** (י) הכי גרסינן בסדר עולם כיה בגלגל קטיל בלעם מלכא דמדין ודריוש מדלה קטיל מלכותא דכי שבעים שנה מיום שמלך נבוכדנאצר שבעים חסר אחת מיום שכיבש יהויקים ועוד שנה אחת נבנו למלוחת שבעים שנה משבלעם על ישראל ועמד דריוש והשלימה ותחריו בשנה אחת ומלך כורש בשנה ראשונה ובקדנו פקידה במקלת שלמה מי בכם מכל עמו יהי אלהיו עמו ויעל וגו' (יא). למדנו מבנייתה זו כשמת בלעם לא היו לכיבוש גלח שבעים חסר אחת ואתמנו מניינו למעלה שבעים שנה מ"ה דנבוכדנאצר וכ"ג למויל מרודך ושלשה דבלעם הרי שבעים מקוטעות היו: **גיעוסי כספיים.** לשון ספירה ומשמע: **כסיב לפי מלאום נבנו.** שבעים שנה לפקוד אתכם בספר ירמיה: **וכסיב.** בספר דניאל למלאות למחרבות ירושלם שבעים שנה מספר השנים אשר היה דבר ה' אל ירמיה הנביא למלאות לחרבות ירושלים שבעים שנה מדקאמר אני ניעוסי בספרים מדקאמר בינותי מכלל דטעה מ"מ קשו קראי אהדדי כתיב [2]מלאות לבבל וכתיב [1]לחרבות ירושלם אמר רבא לפקידה בעלמא והיינו דכתיב [3]כה אמר כורש מלך פרס כל ממלכות הארץ נתן לי ה' אלהי השמים והוא פקד עלי לבנות לו בית בירושלם (ט) דרש רב נחמן בר רב חסדא מאי דכתיב [4]כה אמר ה' למשיחו לכורש אשר החזקתי בימינו וכי כורש משיח היה אלא א"ל הקב"ה למשיח קובל אני לך על כורש אני אמרתי הוא יבנה (ט) ביתי ויקבץ גליותי והוא אמר [5]מי בכם מכל עמו ויעל: [6]חיל פרס ומדי הפרתמים וכתיב [7]למלכי מדי ופרס אמר רבא אתנויי אתנו בהדדי אי מינן מלכי מינייכו איפרכי ואי מינייכו מלכי מינן איפרכי [8]בהראותו את עושר כבוד מלכותו (י) א"ר יוסי בר חנינא מלמד שלבש בגדי כהונה כתיב הכא יקר תפארת גדולתו וכתיב התם [9]לכבוד ולתפארת [10]ובמלאות הימים האלה וגו' רב ושמואל חד אמר מלך פיקח היה וחד אמר מלך טיפש היה מאן דאמר מלך פיקח היה שפיר עבד דקריב רחיקא ברישא דבני מאתיה (כ) כל אימת דבעי מפיים להו ומאן דאמר טיפש היה דאיבעי ליה לקרובי בני מאתיה ברישא דאי מרדו ביה הנך (ל) הני הוו קיימי בהדיה [9]שאלו תלמידיו את רשב"י מפני מה נתחייבו שונאיהן של ישראל שבאותו הדור כליה אמר להם אמרו אתם אמרו לו מפני שנהנו מסעודתו של אותו רשע (ל) אם כן שבשושן יהרגו שבכל העולם כולו אל יהרגו אמרו לו אמור אתה אמר להם מפני שהשתחוו לצלם אמרו לו וכי משוא פנים יש בדבר אמר להם [3][9]הם לא עשו אלא לפנים אף הקב"ה לא עשה עמהן אלא לפנים והיינו דכתיב [11]כי לא ענה מלבו: [10]בחצר גנת ביתן המלך רב ושמואל חד אמר הראוי לחצר לחצר הראוי לגינה הראוי לביתן וחד אמר הושיבן בחצר ולא החזיקתן בגינה ולא החזיקתן עד שהכניסן לביתן והחזיקתן במתניתא תנא הושיבן בחצר ופתח להם שני פתחים אחד לגינה ואחד לביתן [12]חור כרפס ותכלת מאי חור רב אמר חרי ושמואל אמר מילת לבנה הציע להם כרפס אמר ר' יוסי בר חנינא כרים של פסים על גלילי כסף ועמודי שש מטות זהב וכסף תניא ר' יהודה אומר הראוי לכסף לכסף הראוי לזהב לזהב אמר לו ר' נחמיה א"כ אתה מטיל קנאה בסעודה אלא הם של כסף ורגליהן של זהב בהט ושש א"ר אסי אבנים (ג) שמתחוטטות על בעליהן וכן הוא אומר [13](מ) אבני נזר מתנוססות על אדמתו [12]ודר וסוחרת רב אמר דרי דרי ושמואל אמר אבן טובה יש בכרכי הים ודרה שמה הושיבה באמצע סעודה ומאירה להם בצהרים דבי רבי ישמעאל תנא שקרא דרור לכל בעלי סחורה [14]והשקות בכלי זהב וכלים מכלים שונים משונים מיבעי ליה אמר רבא יצתה בת קול ואמרה להם ראשונים כלו מפני כלים ואתם שונים (ס) בהם ויין מלכות רב אמר רב מלמד שכל אחד ואחד השקהו יין שגדול הימנו בשנים [15]והשתיה כדת (אין אונס) מאי כדת א"ר חנן משום ר"מ כדת של תורה מה דת של תורה אכילה מרובה משתיה אף סעודתו של אותו רשע אכילה מרובה משתיה אין אונס אמר רבי אלעזר מלמד שכל אחד ואחד השקהו מיין מדינתו לעשות ברצון איש ואיש אמר רבא לעשות ברצון מרדכי והמן מרדכי דכתיב [16]איש יהודי המן [17]איש צר ואויב [18]גם ושתי המלכה עשתה משתה נשים בית המלכות בית הנשים מיבעי ליה אמר רבא שניהן לדבר עבירה נתכוונו היינו דאמרי אינשי (ס) [ו]איהו בקרי ואתתיה בבוציני

אתה מטיל קנאה. וא"ת למ"ד לעיל הלמוד לומר לגינה לגינה הלמוד למלך מ"ל אתה מטיל קנאה בסעודה י"ל דסבירא ליה לרבנן גלח היו רואין זה את זה ליכא קנאה: **כדת של תורה אכילה מרובה משתיה.** והא דתניא (דף כד: ושם) כל שאכילתו מרובה משתייתו עלמותיו סכויין להיות בתוכו יותר מדאי: שפרמה

תניא נמי הכי ועוד שנה (פ) אחרת לבבל ועמד דריוש והשלימה אמר רבא אף דניאל טעה בהאי חושבנא דכתיב [1]בשנת אחת למלכו אני דניאל בינותי בספרים מדקאמר בינותי מכלל דטעה מ"מ קשו קראי אהדדי כתיב [2]מלאות לבבל וכתיב [1]לחרבות ירושלם אמר רבא לפקידה בעלמא והיינו דכתיב [3]כה אמר כורש מלך פרס כל ממלכות הארץ נתן לי ה' אלהי השמים והוא פקד עלי לבנות לו בית בירושלם (ט) דרש רב נחמן בר רב חסדא מאי דכתיב [4]כה אמר ה' למשיחו לכורש אשר החזקתי בימינו וכי כורש משיח היה אלא א"ל הקב"ה למשיח קובל אני לך על כורש אני אמרתי הוא יבנה (ט) ביתי ויקבץ גליותי והוא אמר [5]מי בכם מכל עמו ויעל: [6]חיל פרס ומדי הפרתמים וכתיב [7]למלכי מדי ופרס אמר רבא אתנויי אתנו בהדדי אי מינן מלכי מינייכו איפרכי ואי מינייכו מלכי מינן איפרכי [8]בהראותו את עושר כבוד מלכותו (י) א"ר יוסי בר חנינא מלמד שלבש בגדי כהונה כתיב הכא יקר תפארת גדולתו וכתיב התם [9]לכבוד ולתפארת [10]ובמלאות הימים האלה וגו' רב ושמואל חד אמר מלך פיקח היה וחד אמר מלך טיפש היה מאן דאמר מלך פיקח היה שפיר עבד דקריב רחיקא ברישא דבני מאתיה (כ) כל אימת דבעי מפיים להו ומאן דאמר טיפש היה דאיבעי ליה לקרובי בני מאתיה ברישא דאי מרדו ביה הנך (ל) הני הוו קיימי בהדיה [9]שאלו תלמידיו את רשב"י מפני מה נתחייבו שונאיהן של ישראל שבאותו הדור כליה אמר להם אמרו אתם אמרו לו מפני שנהנו מסעודתו של אותו רשע (ל) אם כן שבשושן יהרגו שבכל העולם כולו אל יהרגו אמרו לו אמור אתה אמר להם מפני שהשתחוו לצלם אמרו לו וכי משוא פנים יש בדבר אמר להם [3][9]הם לא עשו אלא לפנים אף הקב"ה לא עשה עמהן אלא לפנים והיינו דכתיב [11]כי לא ענה מלבו: [10]בחצר גנת ביתן המלך רב ושמואל חד אמר הראוי לחצר לחצר הראוי לגינה הראוי לביתן וחד אמר הושיבן בחצר ולא החזיקתן בגינה ולא החזיקתן עד שהכניסן לביתן והחזיקתן במתניתא תנא הושיבן בחצר ופתח להם שני פתחים אחד לגינה ואחד לביתן [12]חור כרפס ותכלת מאי חור רב אמר חרי ושמואל אמר מילת לבנה הציע להם כרפס אמר ר' יוסי בר חנינא כרים של פסים על גלילי כסף ועמודי שש מטות זהב וכסף תניא ר' יהודה אומר הראוי לכסף לכסף הראוי לזהב לזהב אמר לו ר' נחמיה א"כ אתה מטיל קנאה בסעודה אלא הם של כסף ורגליהן של זהב בהט ושש א"ר אסי אבנים (ג) שמתחוטטות על בעליהן וכן הוא אומר [13](מ) אבני נזר מתנוססות על אדמתו [12]ודר וסוחרת רב אמר דרי דרי ושמואל אמר אבן טובה יש בכרכי הים ודרה שמה הושיבה באמצע סעודה ומאירה להם בצהרים דבי רבי ישמעאל תנא שקרא דרור לכל בעלי סחורה [14]והשקות בכלי זהב וכלים מכלים שונים משונים מיבעי ליה אמר רבא יצתה בת קול ואמרה להם ראשונים כלו מפני כלים ואתם שונים (ס) בהם ויין מלכות רב אמר רב מלמד שכל אחד ואחד השקהו יין שגדול הימנו בשנים [15]והשתיה כדת (אין אונס) מאי כדת א"ר חנן משום ר"מ כדת של תורה מה דת של תורה אכילה מרובה משתיה אף סעודתו של אותו רשע אכילה מרובה משתיה אין אונס אמר רבי אלעזר מלמד שכל אחד ואחד השקהו מיין מדינתו לעשות ברצון איש ואיש אמר רבא לעשות ברצון מרדכי והמן מרדכי דכתיב [16]איש יהודי המן [17]איש צר ואויב [18]גם ושתי המלכה עשתה משתה נשים בית המלכות בית הנשים מיבעי ליה אמר רבא שניהן לדבר עבירה נתכוונו היינו דאמרי אינשי (ס) [ו]איהו בקרי ואתתיה בבוציני

גיעוסי כספיים. לשון ספירה ומשמע: **כסיב לפי מלאום נבנו.** שבעים שנה לפקוד אתכם בספר ירמיה: **וכסיב.** בספר דניאל למלאות למחרבות ירושלם שבעים שנה מספר השנים אשר היה דבר ה' אל ירמיה הנביא למלאות לחרבות ירושלים שבעים שנה מדקאמר אני ניעוסי בספרים מדקאמר בינותי מכלל דטעה מ"מ קשו קראי אהדדי כתיב [2]מלאות לבבל וכתיב [1]לחרבות ירושלם אמר רבא לפקידה בעלמא והיינו דכתיב [3]כה אמר כורש מלך פרס כל ממלכות הארץ נתן לי ה' אלהי השמים והוא פקד עלי לבנות לו בית בירושלם (ט) דרש רב נחמן בר רב חסדא מאי דכתיב [4]כה אמר ה' למשיחו לכורש אשר החזקתי בימינו וכי כורש משיח היה אלא א"ל הקב"ה למשיח קובל אני לך על כורש אני אמרתי הוא יבנה (ט) ביתי ויקבץ גליותי והוא אמר [5]מי בכם מכל עמו ויעל: [6]חיל פרס ומדי הפרתמים וכתיב [7]למלכי מדי ופרס אמר רבא אתנויי אתנו בהדדי אי מינן מלכי מינייכו איפרכי ואי מינייכו מלכי מינן איפרכי [8]בהראותו את עושר כבוד מלכותו (י) א"ר יוסי בר חנינא מלמד שלבש בגדי כהונה כתיב הכא יקר תפארת גדולתו וכתיב התם [9]לכבוד ולתפארת [10]ובמלאות הימים האלה וגו' רב ושמואל חד אמר מלך פיקח היה וחד אמר מלך טיפש היה מאן דאמר מלך פיקח היה שפיר עבד דקריב רחיקא ברישא דבני מאתיה (כ) כל אימת דבעי מפיים להו ומאן דאמר טיפש היה דאיבעי ליה לקרובי בני מאתיה ברישא דאי מרדו ביה הנך (ל) הני הוו קיימי בהדיה [9]שאלו תלמידיו את רשב"י מפני מה נתחייבו שונאיהן של ישראל שבאותו הדור כליה אמר להם אמרו אתם אמרו לו מפני שנהנו מסעודתו של אותו רשע (ל) אם כן שבשושן יהרגו שבכל העולם כולו אל יהרגו אמרו לו אמור אתה אמר להם מפני שהשתחוו לצלם אמרו לו וכי משוא פנים יש בדבר אמר להם [3][9]הם לא עשו אלא לפנים אף הקב"ה לא עשה עמהן אלא לפנים והיינו דכתיב [11]כי לא ענה מלבו: [10]בחצר גנת ביתן המלך רב ושמואל חד אמר הראוי לחצר לחצר הראוי לגינה הראוי לביתן וחד אמר הושיבן בחצר ולא החזיקתן בגינה ולא החזיקתן עד שהכניסן לביתן והחזיקתן במתניתא תנא הושיבן בחצר ופתח להם שני פתחים אחד לגינה ואחד לביתן [12]חור כרפס ותכלת מאי חור רב אמר חרי ושמואל אמר מילת לבנה הציע להם כרפס אמר ר' יוסי בר חנינא כרים של פסים על גלילי כסף ועמודי שש מטות זהב וכסף תניא ר' יהודה אומר הראוי לכסף לכסף הראוי לזהב לזהב אמר לו ר' נחמיה א"כ אתה מטיל קנאה בסעודה אלא הם של כסף ורגליהן של זהב בהט ושש א"ר אסי אבנים (ג) שמתחוטטות על בעליהן וכן הוא אומר [13](מ) אבני נזר מתנוססות על אדמתו [12]ודר וסוחרת רב אמר דרי דרי ושמואל אמר אבן טובה יש בכרכי הים ודרה שמה הושיבה באמצע סעודה ומאירה להם בצהרים דבי רבי ישמעאל תנא שקרא דרור לכל בעלי סחורה [14]והשקות בכלי זהב וכלים מכלים שונים משונים מיבעי ליה אמר רבא יצתה בת קול ואמרה להם ראשונים כלו מפני כלים ואתם שונים (ס) בהם ויין מלכות רב אמר רב מלמד שכל אחד ואחד השקהו יין שגדול הימנו בשנים [15]והשתיה כדת (אין אונס) מאי כדת א"ר חנן משום ר"מ כדת של תורה מה דת של תורה אכילה מרובה משתיה אף סעודתו של אותו רשע אכילה מרובה משתיה אין אונס אמר רבי אלעזר מלמד שכל אחד ואחד השקהו מיין מדינתו לעשות ברצון איש ואיש אמר רבא לעשות ברצון מרדכי והמן מרדכי דכתיב [16]איש יהודי המן [17]איש צר ואויב [18]גם ושתי המלכה עשתה משתה נשים בית המלכות בית הנשים מיבעי ליה אמר רבא שניהן לדבר עבירה נתכוונו היינו דאמרי אינשי (ס) [ו]איהו בקרי ואתתיה בבוציני

מגילה [ו]כתובה מסומכת מסמיכה פר ושלשה עשריונים קולח ונכתב כולו: מיין מדינתו. יין הרגיל בו ולא ישכרהו [ולא ישתהו] גלח לפי לשונו: **כרשנא שתר אדמתא מרסנא ממוכן.** הם היו שרי המשקים במשתה: **מיכו נקרי.** לשון סכרה הוא: **כדת של תורה.** מיכלת מזגת מרובה משתיה פר ושלשה עשריונים קולח ונסך חלי ההין: **מיין מדינתו.** יין הרגיל בו ולא ישכרהו [ולא ישתהו] גלח לפי לשונו: **כרשנא שתר אדמתא מרסנא ממוכן.** הם היו שרי המשקים במשתה: **מיכו נקרי.** לשון סכרה הוא: **כדת של תורה.** מיכלת מזגת מרובה משתיה

כוליי

---

1. בִּשְׁנַת אַחַת לְמָלְכּוֹ אֲנִי דָּנִיֵּאל בִּינֹתִי בַּסְּפָרִים מִסְפַּר הַשָּׁנִים אֲשֶׁר הָיָה דְבַר יְיָ אֶל יִרְמְיָה הַנָּבִיא לְמַלֹּאות לְחָרְבוֹת יְרוּשָׁלִַם שִׁבְעִים שָׁנָה:
דניאל ט ב
2. כִּי כֹה אָמַר יְיָ כִּי לְפִי מְלֹאת לְבָבֶל שִׁבְעִים שָׁנָה אֶפְקֹד אֶתְכֶם וַהֲקִמֹתִי עֲלֵיכֶם אֶת דְּבָרִי הַטּוֹב לְהָשִׁיב אֶתְכֶם אֶל הַמָּקוֹם הַזֶּה:
ירמיהו כט י
3. כֹּה אָמַר כּוֹרֶשׁ מֶלֶךְ פָּרַס כֹּל מַמְלְכוֹת הָאָרֶץ נָתַן לִי יְיָ אֱלֹהֵי הַשָּׁמָיִם וְהוּא פָּקַד עָלַי לִבְנוֹת לוֹ בַיִת בִּירוּשָׁלַם אֲשֶׁר בִּיהוּדָה:
עזרא א ב
4. כֹּה אָמַר יְיָ לִמְשִׁיחוֹ לְכוֹרֶשׁ אֲשֶׁר הֶחֱזַקְתִּי בִימִינוֹ לָרֶדֶת לְפָנָיו גּוֹיִם וּמָתְנֵי מְלָכִים אֲפַתֵּחַ לִפְתֹּחַ לְפָנָיו דְּלָתַיִם וּשְׁעָרִים לֹא יִסָּגֵרוּ:
ישעיהו מה א
5. מִי בָכֶם מִכָּל עַמּוֹ יְהִי אֱלֹהָיו עִמּוֹ וְיַעַל לִירוּשָׁלַם אֲשֶׁר בִּיהוּדָה וְיִבֶן אֶת בֵּית יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל הוּא הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר בִּירוּשָׁלָם:
עזרא א ג
6. בִּשְׁנַת שְׁלוֹשׁ לְמָלְכּוֹ עֲשָׂה מִשְׁתֶּה לְכָל שָׂרָיו וַעֲבָדָיו חֵיל פָּרַס וּמָדַי הַפַּרְתְּמִים וְשָׂרֵי הַמְּדִינוֹת לְפָנָיו:
אסתר א ג
7. וְכֶל מַעֲשֵׂה תָקְפּוֹ וּגְבוּרָתוֹ וּפָרְשַׁת גְּדֻלַּת מָרְדֳּכַי אֲשֶׁר גִּדְּלוֹ הַמֶּלֶךְ הֲלוֹא הֵם כְּתוּבִים עַל סֵפֶר דִּבְרֵי הַיָּמִים לְמַלְכֵי מָדַי וּפָרָס:
אסתר י ב
8. בְּהָרְאֹתוֹ אֶת עֹשֶׁר כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ וְאֶת יְקַר תִּפְאֶרֶת גְּדוּלָּתוֹ יָמִים רַבִּים שְׁמוֹנִים וּמְאַת יוֹם:
אסתר א ד
9. וְעָשִׂיתָ בִּגְדֵי קֹדֶשׁ לְאַהֲרֹן אָחִיךָ לְכָבוֹד וּלְתִפְאָרֶת:
שמות כח ב
10. וּבְמִלֹּאות הַיָּמִים הָאֵלֶּה עֲשָׂה הַמֶּלֶךְ לְכָל הָעָם הַנִּמְצְאִים בְּשׁוּשַׁן הַבִּירָה לְמִגָּדוֹל וְעַד קָטֹן מִשְׁתֶּה שִׁבְעַת יָמִים בְּחֲצַר גִּנַּת בִּיתַן הַמֶּלֶךְ:
אסתר א ה
11. כִּי לֹא עִנָּה מִלִּבּוֹ וַיַּגֶּד בְּנֵי אִישׁ:
איכה ג לג
12. חוֹר כַּרְפַּס וּתְכֵלֶת אַחוּז בְּחַבְלֵי בוּץ וְאַרְגָּמָן עַל גְּלִילֵי כֶסֶף וַעֲמוּדֵי שֵׁשׁ מִטּוֹת זָהָב וְכֶסֶף עַל רִצְפַת בַּהַט וְשֵׁשׁ וְדַר וְסֹחֶרֶת:
אסתר א ו
13. וְהוֹשִׁיעָם יְיָ אֱלֹהֵיהֶם בַּיּוֹם הַהוּא כְּצֹאן עַמּוֹ כִּי אַבְנֵי נֵזֶר מִתְנוֹסְסוֹת עַל אַדְמָתוֹ:
זכריה ט טז
14. וְהַשְׁקוֹת בִּכְלֵי זָהָב וְכֵלִים מִכֵּלִים שׁוֹנִים וְיֵין מַלְכוּת רָב כְּיַד הַמֶּלֶךְ:
אסתר א ז
15. וְהַשְׁתִּיָּה כְּדָת אֵין אֹנֵס כִּי כֵן יִסַּד הַמֶּלֶךְ עַל כָּל רַב בֵּיתוֹ לַעֲשׂוֹת כִּרְצוֹן אִישׁ וָאִישׁ:
אסתר א ח
16. אִישׁ יְהוּדִי הָיָה בְּשׁוּשַׁן הַבִּירָה וּשְׁמוֹ מָרְדֳּכַי בֶּן יָאִיר בֶּן שִׁמְעִי בֶּן קִישׁ אִישׁ יְמִינִי:
אסתר ב ה
17. וַתֹּאמֶר אֶסְתֵּר אִישׁ צַר וְאוֹיֵב הָמָן הָרָע הַזֶּה וְהָמָן נִבְעַת מִלִּפְנֵי הַמֶּלֶךְ וְהַמַּלְכָּה:
אסתר ז ו
18. גַּם וַשְׁתִּי הַמַּלְכָּה עָשְׂתָה מִשְׁתֵּה נָשִׁים בֵּית הַמַּלְכוּת אֲשֶׁר לַמֶּלֶךְ אֲחַשְׁוֵרוֹשׁ:
אסתר א ט

ולחורבות ירושלים, לגאולה. **אבנים מתחוטטות** על בעליהן, מחטיאות בעליהן. כלומר כל מי שנמצאת בידו [מתחייב] למלכות, ע) שאינן ראויות להדיוט אלא למלכות בלבד, וכן בעליהן כיון שנמצאת בידיהן נסים ובורחין שמתיראין מן המלכות. **[והשתיה כדת,** כדת של תורה] מה דת של תורה אכילה מרובה משתייה, פי' התמיד כבש שיש בו כמה רביעיות,

ע) וכן העתיק הערוך בערך מט ע' נסח רבינו ע"ס.

תורה אור השלם

1. בִּשְׁנַת אַחַת לְמָלְכּוֹ אֲנִי דָּנִיֵּאל בִּינֹתִי בַּסְּפָרִים מִסְפַּר הַשָּׁנִים אֲשֶׁר הָיָה דְבַר יְיָ אֶל יִרְמְיָה הַנָּבִיא לְמַלֹּאות לְחָרְבוֹת יְרוּשָׁלִַם שִׁבְעִים שָׁנָה:
דניאל ט ב
2. כִּי כֹה אָמַר יְיָ כִּי לְפִי מְלֹאת לְבָבֶל שִׁבְעִים שָׁנָה אֶפְקֹד אֶתְכֶם וַהֲקִמֹתִי עֲלֵיכֶם אֶת דְּבָרִי הַטּוֹב לְהָשִׁיב אֶתְכֶם אֶל הַמָּקוֹם הַזֶּה:
ירמיהו כט י
3. כֹּה אָמַר כּוֹרֶשׁ מֶלֶךְ פָּרַס כֹּל מַמְלְכוֹת הָאָרֶץ נָתַן לִי יְיָ אֱלֹהֵי הַשָּׁמָיִם וְהוּא פָּקַד עָלַי לִבְנוֹת לוֹ בַיִת בִּירוּשָׁלַם אֲשֶׁר בִּיהוּדָה:
עזרא א ב
4. כֹּה אָמַר יְיָ לִמְשִׁיחוֹ לְכוֹרֶשׁ אֲשֶׁר הֶחֱזַקְתִּי בִימִינוֹ לָרֶדֶת לְפָנָיו גּוֹיִם וּמָתְנֵי מְלָכִים אֲפַתֵּחַ לִפְתֹּחַ לְפָנָיו דְּלָתַיִם וּשְׁעָרִים לֹא יִסָּגֵרוּ:
ישעיהו מה א
5. מִי בָכֶם מִכָּל עַמּוֹ יְהִי אֱלֹהָיו עִמּוֹ וְיַעַל לִירוּשָׁלַם אֲשֶׁר בִּיהוּדָה וְיִבֶן אֶת בֵּית יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל הוּא הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר בִּירוּשָׁלָם:
עזרא א ג
6. בִּשְׁנַת שְׁלוֹשׁ לְמָלְכּוֹ עָשָׂה מִשְׁתֶּה לְכָל שָׂרָיו וַעֲבָדָיו חֵיל פָּרַס וּמָדַי הַפַּרְתְּמִים וְשָׂרֵי הַמְּדִינוֹת לְפָנָיו:
אסתר א ג
7. וְכֶל מַעֲשֵׂה תָקְפּוֹ וּגְבוּרָתוֹ וּפָרְשַׁת גְּדֻלַּת מָרְדֳּכַי אֲשֶׁר גִּדְּלוֹ הַמֶּלֶךְ הֲלוֹא הֵם כְּתוּבִים עַל סֵפֶר דִּבְרֵי הַיָּמִים לְמַלְכֵי מָדַי וּפָרָס:
אסתר י ב
8. בְּהָרְאֹתוֹ אֶת עֹשֶׁר כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ וְאֶת יְקַר תִּפְאֶרֶת גְּדוּלָּתוֹ יָמִים רַבִּים שְׁמוֹנִים וּמְאַת יוֹם:
אסתר א ד
9. וְעָשִׂיתָ בִּגְדֵי קֹדֶשׁ לְאַהֲרֹן אָחִיךָ לְכָבוֹד וּלְתִפְאָרֶת:
שמות כח ב
10. וּבְמִלֹּאות הַיָּמִים הָאֵלֶּה עֲשָׂה הַמֶּלֶךְ לְכָל הָעָם הַנִּמְצְאִים בְּשׁוּשַׁן הַבִּירָה לְמִגָּדוֹל וְעַד קָטֹן מִשְׁתֶּה שִׁבְעַת יָמִים בְּחֲצַר גִּנַּת בִּיתַן הַמֶּלֶךְ:
אסתר א ה
11. כִּי לֹא עִנָּה מִלִּבּוֹ וַיַּגֶּד בְּנֵי אִישׁ:
איכה ג לג
12. חוֹר כַּרְפַּס וּתְכֵלֶת אַחוּז בְּחַבְלֵי בוּץ וְאַרְגָּמָן עַל גְּלִילֵי כֶסֶף וַעֲמוּדֵי שֵׁשׁ מִטּוֹת זָהָב וְכֶסֶף עַל רִצְפַת בַּהַט וְשֵׁשׁ וְדַר וְסֹחֶרֶת:
אסתר א ו
13. וְהוֹשִׁיעָם יְיָ אֱלֹהֵיהֶם בַּיּוֹם הַהוּא כְּצֹאן עַמּוֹ כִּי אַבְנֵי נֵזֶר מִתְנוֹסְסוֹת עַל אַדְמָתוֹ:
זכריה ט טז
14. וְהַשְׁקוֹת בִּכְלֵי זָהָב וְכֵלִים מִכֵּלִים שׁוֹנִים וְיֵין מַלְכוּת רָב כְּיַד הַמֶּלֶךְ:
אסתר א ז
15. וְהַשְׁתִּיָּה כְּדָת אֵין אֹנֵס כִּי כֵן יִסַּד הַמֶּלֶךְ עַל כָּל רַב בֵּיתוֹ לַעֲשׂוֹת כִּרְצוֹן אִישׁ וָאִישׁ:
אסתר א ח
16. אִישׁ יְהוּדִי הָיָה בְּשׁוּשַׁן הַבִּירָה וּשְׁמוֹ מָרְדֳּכַי בֶּן יָאִיר בֶּן שִׁמְעִי בֶּן קִישׁ אִישׁ יְמִינִי:
אסתר ב ה
17. וַתֹּאמֶר אֶסְתֵּר אִישׁ צַר וְאוֹיֵב הָמָן הָרָע הַזֶּה וְהָמָן נִבְעַת מִלִּפְנֵי הַמֶּלֶךְ וְהַמַּלְכָּה:
אסתר ז ו
18. גַּם וַשְׁתִּי הַמַּלְכָּה עָשְׂתָה מִשְׁתֵּה נָשִׁים בֵּית הַמַּלְכוּת אֲשֶׁר לַמֶּלֶךְ אֲחַשְׁוֵרוֹשׁ:
אסתר א ט

הגהות הב"ח

(פ) גמ' ועוד שנה אחת יש לבבל ועמד וכו' ואף דניאל וכו' ניעוסי בספרים מספר השנים אשר היה דבר ה' אל ירמיה הנביא למלאות לחרבות ירושלים שבעים שנה מדקאמר אני ניעוסי בספרים מכלל דאיהו נמי טעה מ"מ קשו: (ג) שם לבנות לו בית ניעוסים וכתיב מי בכם מכל עמו יהי אלהיו עמו ויעל לכם רב ממנו: (ד) שם חוף כוש גלח שלנו גדוליס ומלו קטנים, כלומר כמה שכוש עופק היא עסוקה בו: (ה) שם דבני מאתיה מלכף כייפי ליה כל אימת דבעי בהו מקרב להו ומעלן למלר טיפש: (ו) שם מלכו ביה הגך קיימי הני והוו בהדיה: (ז) שם על פומו דשע אמר להם מס כן: (ח) שם וכן הוא אומר כי אבני: (ט) שם ואתם שונים ושותים כהן: (י) רש"י ד"ה ועוד שנה אחת דבבייתא הכי גירסא: (כ) ד"ה נבקדנצר נבוכדנאצר וכן הוא בכל מקום: (ל) ד"ה קובל וכו' למשיחו על כורש אני קובל לפני מי שנמצאת בידו וכו' יכנס לתוך ביתו ויראה מה עשיר הוא קלמי: (מ) ד"ה בצהרים דבי רבי ישמעאל תנא שקרא דרור לכל בעלי סחורה: (נ) ד"ה בצהרים דבי רבי ישמעאל תנא שקרא דרור לכל בעלי סחורה: (ס) ד"ה וכן הוא אומר ואתם שונים: (ע) ד"ה ואתה מטיל קנאה למ"ד לעיל הלמוד לומר לגינה לגינה למלר למ"ד ל"ל דסבירא ליה לרבנן גלח היו רואין זה את זה ליכא קנאה: (פ) ד"ה כדת של תורה אכילה מרובה משתיה וכן הוא בכל מקום: (צ) ד"ה כדת של תורה אכילה מרובה משתיה וכן הוא בכל מקום: (ק) ד"ה כדת של תורה אכילה מרובה משתיה וכן הוא בכל מקום: (ר) ד"ה כדת של תורה אכילה מרובה משתיה וכן הוא בכל מקום: (ש) ד"ה כדת של תורה אכילה מרובה משתיה וכן הוא בכל מקום: (ת) ד"ה כדת של תורה אכילה מרובה משתיה וכן הוא בכל מקום: (א) ד"ה כדת של תורה אכילה מרובה משתיה וכן הוא בכל מקום: (ב) ד"ה כדת של תורה אכילה מרובה משתיה וכן הוא בכל מקום: (ג) ד"ה כדת של תורה אכילה מרובה משתיה וכן הוא בכל מקום: (ד) ד"ה כדת של תורה אכילה מרובה משתיה וכן הוא בכל מקום: (ה) ד"ה כדת של תורה אכילה מרובה משתיה וכן הוא בכל מקום: (ו) ד"ה כדת של תורה אכילה מרובה משתיה וכן הוא בכל מקום: (ז) ד"ה כדת של תורה אכילה מרובה משתיה וכן הוא בכל מקום: (ח) ד"ה כדת של תורה אכילה מרובה משתיה וכן הוא בכל מקום: (ט) ד"ה כדת של תורה אכילה מרובה משתיה וכן הוא בכל מקום: (י) ד"ה כדת של תורה אכילה מרובה משתיה וכן הוא בכל מקום: (כ) ד"ה כדת של תורה אכילה מרובה משתיה וכן הוא בכל מקום: (ל) ד"ה כדת של תורה אכילה מרובה משתיה וכן הוא בכל מקום: (מ) ד"ה כדת של תורה אכילה מרובה משתיה וכן הוא בכל מקום: (נ) ד"ה כדת של תורה אכילה מרובה משתיה וכן הוא בכל מקום: (ס) ד"ה כדת של תורה אכילה מרובה משתיה וכן הוא בכל מקום: (ע) ד"ה כדת של תורה אכילה מרובה משתיה וכן הוא בכל מקום: (פ) ד"ה כדת של תורה אכילה מרובה משתיה וכן הוא בכל מקום: (צ) ד"ה כדת של תורה אכילה מרובה משתיה וכן הוא בכל מקום: (ק) ד"ה כדת של תורה אכילה מרובה משתיה וכן הוא בכל מקום: (ר) ד"ה כדת של תורה אכילה מרובה משתיה וכן הוא בכל מקום: (ש) ד"ה כדת של תורה אכילה מרובה משתיה וכן הוא בכל מקום: (ת) ד"ה כדת של תורה אכילה מרובה משתיה וכן הוא בכל מקום:

מוסף רש"י

איהו בקרי ואתתיה בבוציני. קלמי וכוליני מין ממד הוא גלח שלנו גדוליס ומלו קטנים, כלומר כמה שכוש עופק היא עסוקה בו (סוטה י.).

רבינו חננאל

והא קשו קראי אהדדי, ופריש רבא לפי מלאת לבבל, לפקידה בעלמא.